

سبایی و فوت و شادت هیچ سرداری هبایع و شدید است
وایم هیچ سلطان مقنۇ از آن جو گیری نکرده است ،
پس چه بایست دکه سلاطین وقت ازادی حق که زاین حد
طبیعی است سر زند و خود و ملت خویش
دو هزار آذین آمد های تکرار گردند ،
بحکم کتب تاریخی دینا نکته همه و خله باریک تهایات لشایه
کاری وزرا و شاه عصر در چین درونی بوده که خانه دینا دا
ویل ان بوده است ،
منیج ابن انتقام کاری چیست ؟

منیج ابن انتقام کاری در یزد شد و سخت بلوغ است ،
او این حرف که وزرا خان برای سردار سرت و آزادی
و انتقام پادشاه درست رشد و بلوغ مان با اویں مججان می ؟
برای استزاد حقوق ایشان خود بگوشد این
ظریک است .

(ابن ملت هنوز لایق ابن ناکرات نیست)
همیبا باشند این در لکه هیله بایه آن هه سلک دما و هب
اول شاد ، با یکه این در لکه موجب آن قدر هیچ
وصیج ؟ الک و صفت قوای دول گردید ، و ایشان دو
کله و دو شیر بد و غیره خواهه های بزرگ سلطانی و اینا
وجود سلاطین باز و نیکین گشت ، با اینکه سو خانع
چهی دو کله اول مریه بهمین وزرا خان پر گشت .

بلو بولسطه بک قوه خود بسندی پادشاهن عمر بک تنبیه از
جهتیت فویی قرکان وقت ، و لیک پهل و ایرانی و انتقام
یعنیان وزرا در ماین کله در تمام دول علم در واقع بلوغ
و ویش من مات حرف بحرف ، نشکر شده است ،
اعینحضرتا ، اگر فقط پنج دقیقه در های غرور جوانی ،
نماعت ساخت ، و کبر شوافت خنوار گی خود را از جلو
نظر که چهار دور فرماید و مثل یک نفر دیلوسات عارف
بمنصبات وقت حمل کنونی ملت و رعیت خود را با ذورهای
ایلوغ تاثر دیگر مقاومه نماید می بیند ، سکه لاطول
و گزدار همین ملت که (هنوز لایق ابن ناکرات نیست)
هنن املا و گزدار روی هادر ، قبل از میلان و اندگلستان
در ۱۶۴۹ و فرشتاد ۱۷۵۳ بیان شد ،

تمیل ایشان ایشان نظر آدمیه بواسطه کترت آژه ز خدا بطلبی ،
یا ایشان شخص بقول بسب بادی حرس سرید بروت
لخواهد ، ما هیچوق و در هیچ یک از اداره تاریخی

قدح و مدرج یا ز هیچکس هی کنیم ، دامن ایشان همانی
یکبار می بینم ، سیارة اینتری برداید و سقوب را جوب
مینویم ، خدا کارش این روزنامه شفاع و سود نمکنی
را مقلوئ هی نهادم ، و این کار را کن و دل خود
فرار نمی بدم ، و بفریاد پاس هم مر از این این و این نی
آنرا خود عرض مکنیم ، که اگر خذایم ، نخواسته از ما
نسبت بوطن خلاق متاهده فر مایند با رامندیه بوده و از راه
کچ بلودارند ، و ناخیر آنماز بجنواهی ماواز خود داشته
بده و کره والصلواد والسلام علی محمد والآل والسلیمان نعمون

دو کله خبان

اگه حضر نمدو تاجدارا ، آیه هیچ تریخ زول مزلو دوم دا
بیخو آنیده ای احکام شارل پادشاه اندگلیس بر این خطری اورده
ایاصه ؟ لوی شانزده هیرا بمنظاره ۹ آیانتل جد تاجدار نیز
گوار خود را متندا کر بیشود ، یا کمی که این نیخان
بزگ و تاریخی شجاعه گناهکار و سزاوار اینسته عز و تفاوی و دعائدا
فیم بذلت دلک احذیت و فسم بقوه عصالت کاپه الهی ایت
باده اهان بینیخت که سو عالیتیان مایه رقت هر صاحب خسیر
است همه شخص ، مثل ذات مقدس و بولتوی گناهومه بوده
و آنچه را که ملت پام انسیت رادند و این گناه آنها را گرفته سر
بر مدد بایزیر شمشیرهای غورانه بزه باره گزند گناه آنها
بزم پرسچ امری سیب این انتقامات و خشم و این علایق انتقامی
مال شد ۹

اگر اجازه فرمائی اینست من باشی پر ز محبت و قلابی حق شناس ایشان
تو اینچندی ای ای ای کیی مقدامت هم و خبر مهارم ، و ایندو ایام
تو هم مثل بیک داد و بیان ایض من ایشان خبر موده و بایوجدن
خود که زبان گویی الهی در دلای ای مانع بشر ایشان مثاول رکنی
ای ایچیست ، تحلیب ناریهی و احکام ایشان ایلسا راققو این
عنی طبیعی های بگویند ، آنکه ایل دینا بیغ مانند فراد
مان دوره رمایع ، زبان طفیلت ، و سعد و شد و بلوغ دارد
ما تائیت اسرف و اسرف مطلقه ولی دو اموان و اعمال
منبر آه و حق است که حفل بی خودند و من بلوغ بز سده
ای ایچیست که ای ای و سه بیانات قوائد نایاب دینا و احکام
محکم شرایع علم این اختبارات بطلب خاطر و رسانی ولی
یا یعنی و چیز تازه المی همیش ، فناجیش برگشته و بر پیگرد
و جان این امر طبیعی است که تا حال مذید و مسیمه هیچ وزیر

عهدہ راوسازی برپه ایندابن (کنترات) را مرکز کرده و عده‌اروس و بیوئان را سرکار آورده و راه را بقططات کوچک قسمت خوده و از طرف خود یدانه‌ماقا طمه دادند یعنی از این مقاطعه گران جزو که از قشلاق نا (دمنه) (خوار) را مقاطعه کرده (گرا شنبول) بیوئان پسنده علیای است که تجاوز از یاصدفه عمله فقیر بی پساعت مسلمان را در قسمت مقاطعه خود بکار وا داشت و در مدت تحمله پسکیدیشار بالها مداد ، و هم را بوعده امروز و فردا فرب داد ، و آن پیچاره‌ها هم بفرض و پس از دهات غرض را بهر طور ایک بود میشست کرده و باشد مزد گرفتن مامل کردن و (گرا شنبول) خودش در طهران بود و عملاجات برای وصول طلب خود بطران آمد و به اتفاق ادارات دولتی شکایت و تظلم کرده متواترین دستاری اذاؤ دریافت کشند و سه هم بیکویید ماوجه را بلو برداخته ایم ، آخر عملجات مجبور شد که از طهران مراجعت نمایند ، و در راه بقوت شخصی حقوقی خود را بگیرند ، و در راه گذشته که مسبو (دو بوروک) بیکی از طرف شرکت پهراهی (ساکالوفسکی) و (پلانافوف) برای تحویل گرفتن راه بطرف سمنان رفتند یک صد فقر عمله در قشلاق - و یکصد و پنجاه فرق دیگر را به جمع شده از حرکت ایشان گانست کردند ، مقاطعه گرها هم بی‌بل نبودند که فسادی برپا شود ، بدون اینکار روا تحویل بگیرند هم‌اوانت حاکم بطرف سمنان رفتند -

و مسبو (دو بوروک) نزد طهران مراجعت کرد - وزارت فواید عامه بیشتر مهدایی داشت که اسرور چه روزیست و کارما تاجه اندازه اهمیت بیندا گزد کرده عمله جات هم که دیپلومات نیستند و از فقر و فاقه نیز بیشان آنقدر ناچار بفساد و شرارت افدام کرده اسباب هزار گونه از دلت و ملت را فراهم بناورد خوب است فوری رفع غافله را بینایند ، ولا مادست از ایشان بر نهادیم ، و آنقدر نیز سیم تدفع ظلم و بیحیی ای را از آغاز عملجات به‌ایم

سیم ایران تغییر کرده

آدم هر چه فکر میکند می‌بیند این مردم آدمهای پارسالی بیشترند ! هر جا بروی حرف مجلس است . هر کس را به بقی محیث از ایران میدارد ، هنوز یک صد ای بلند است ، می‌بند و به‌سندجه خبر است ، تابخفر و کبل (کمبیون) میکشند

ملت بخش از استحقاق و بیش از رشد و بلوغ حقیقی و د حقوق و اختیارات خود را خویسته است . بک دانشمند فرانسوی میگوید .. در دنیا کفر است تراز آن کله که ملک برای استفاده حقوق خود میگوید بذلت چه همچو قوت این کله بیجا در غیر موقع خود استعمال نشده است *
با این همه درهای تصریع و ابتکان خدای علم را در محبت خود پیو خانواده تو و پیغمبر خوبی خوبی گواه میگیرم . و بخاکای مبارکت عرض میکنم ، که ای بادشادل آگاه پیمانه مصائب ملت لبریز است . فقر و فلاکت در خورد و نزدک عموی . اعمال خود سرانه در باران مرضی علاج نایابی . آشوب و اغلاب در هم راه حبه نمکت بر راه . همیدات خارجه از هر طرف محبط . دست اجانب برای تحریک عوام و این سلطنت بهزار و سی هزار کار . مملکت شش هزار ساله ایران و چندین هزار سلطنه آن، نظر . که آیا این موقع باریک و دوره اتفاقات باین کشی چهارموجه به عالم خواهد گردید و ملت و مجده حسن ندیر و سباست اواب خلاص و محبت بر روزی ملت خود خواهد گردید . و بعد از محبه آنها معراض مبارز که حالت ابوعبدالله شفی ای پاپولی . و میکاروی زایونی هر دو هستواریخ و آثار است و عالم نیز بحسب ظاهر علم اخبار و انسان هم فاعل مختار والسلام علی محمد و آل ال‌اخبار ع ۱۰۰ ده خدا

شورش عملجات

قبل توجه وزارت فواید عامه و شوارع و معادن همچند روز قیل در مسجد شاه جوی دور چند نفر عمله دهانی از دجاجی غربی داشتند ، هشت ، قلولانه و گفتگوی جانشوز آنها طوری جالب و غوثر بود که هر کس را بطرف خود جلب مینمود ، و حرفشان از راه شوسه طهران و خراسان بود . یعنی از آنها آنکه سواد داشت بگوشة برده تحقیق حالشان را بوده اینطور بیان کرد .

در چند ماه بیش از این شرکت ایرانی راه طهران و خراسان تسطیح و ساختن راه طهران تا سمنان را بد و نفر روس (پلانافوف) و (ساکالوفسکی) که سابقاً هم جاده قزوین و همدان را ساخته اند بخطه دادند . و بکی از شرایط مقاطعه نامه این بود که باید عملجات و مقاطعه گرهای جزو ایرانی باشند . ولی این دونفر بعد از اینکه ایرانی ها از

مکافع همچنان است که از زین صادر شود . و هیچ فرقی
میان این درآمد ناطق رصافت از این حیثیت نیست . این که
از هم باکل خطا و مراحل مساقیت آن دو نظر و مفتش
الی خود را منزو و مکلف دانسته بتوشیز آغاز کردم .
بل فلم دوی کاملاً گذاشت . خیر السی بایوجان طبیی
پسری یارمول باطن کهر قمری سلک عبارت از آن تعبیر کند .
قول قدیماریان (فیل) (سطلاح فرنگیها) (کوئیهاس) . این
نوء مسلمان در وجود انسان هم باز همین موئکاف بصیرت
یشان می قیمت در قلم رانی میگذارد . و یادت مردم
هماندر می خود مسئول خود فرارداد . و لگران
گفتات صادره از قدم من ای اگر یه مسئله نالمیست
د متكل سویر ای میخی ناگوار میباشد . ولی من
از مسویت در مقابل اینگونه اذاین بهار دخوش
و ده و سنتی متفکر و اهل وزرا دهولی ایران گزین
از مسویت ای سچم .

فمی روی کافند گذاشتم در حانه که ناؤس بکشانست و روح
یک دل اعزاز این جذم تا نظر احتمال من شدند استقبال
پیشت کرود مخلوقی از من حدن ای ای وطنیه پیغول است
و سعادت هات را از نبرد من مغلوبید . تاریخ هم که رفیق
هشت تقویت عالم و قیامت اعیان ایشان دهن است .
این همان بیهوده بزرگ و موبہ هم بخشانی تفاوت در
احمال ما گذشت و قیوب مسئولیت را در مقابله خود
بمن تکمیل نمود . باید بعد از تأمل زید و نوع بقرای
خود که آی ادای این تکالیف را با بوده استطاقت صاف
در آن را که همچنان ساخته اند پایانه . بالآخر همه این
در ادبیت هاد آغاز و جان بذری فیم . و توکل بخدای
حسنهان حسکره ، ول ارا به قسم داده باید جسنه دست
بیکار ندم و فرم روی کافند گذاشتم . در این پس از همه
این ملاحظات و حالاتی از دست می خودم مذشین باز
لیکن بازی سراگرفت و اگاهی داشت برگشتم دیدم بیک
بیو سهله گذشت و همچنانی است که بیگوید اسم ادریس بوسیده
لطفی خانه تهون هم در این کار دخالت اورم او لایتیری مار
دند . نایان باشد این هم اتفاقش کنم و یعنی من مسؤول بشی من از پر
و فی و فی شری این هبکار حرث حسکرم که بعد از این
۴-۵ مدتی که من مسئولیت را در مقابل آهنا تمیل
گردید ام این دویگی چه بلور خود را داخل یون مکنند

په نامند چه کنند . از بحث مایی و خصوصی و کلاه
که هو حق آگهند . و گلکه یکمکه حرفا های آهارا را زجخط
میگویند . از وقایع دریایی و حالات سری و چهری در ای دو ایت
نمی خفیرد . از بلاین من کلریکه تصور نمود باز جزو .
در هر وزارت خانه حاده رند . در هر چنان که در هر صحیح کنند
از این گونهند . روز های دور راه التکلیف چندند .
و شبهای های هزار آفتابیه بحوالی مدین از دفعه جستهند . در
هیچ شعبه قبیه است که حاضر باشند . و در گذار عجل است که
حسنود چنان نمکند . نه شرایط است در تقدیم از این پیه کنند
و ایم بیت درود است ! چندروز نظمانه اینهن ایلی را
بیندوامند . بدی قانون اساسی را اطایید بی کنند .
بنی تمام می گویند قانون سالی چند لایحه در تقدیم شود .
و این را بگذران و میتواند چنانکه گزند . هر کارا
که می بینی خوبی علم اندوه آه و نله بیکند . که ای جلیل ای
اسلام ولی ، مربی جوان منصب خبر الامم بر غربت اسلام و حرم
لر گردانند و پیش از این مارا ذلیل و خوار خواهند . و
هیمارا مخصوص بین یک فتحه خلدویان مدارساند . و بسیار
امالک مددنه علم نظر فتنید . ایادی وترفی و آسایش
و امنیت و سربت و صلوات آنان را ملاحظه کنند . و
پیشید که این حدسال اخیره بسیار ناگای اسلامی عمو مأومه لست
ایران معمولاً به روی داده : محمد الله تاریخ این قرن را
بنخواهید . و حالت مسلمانان را در اروپا و افریق و آسیا
ملاحظه نمائید و این وجوهیت الهی و پیش آمدان را تنبیه
شمارید . و باقیتی وقت خانل آنکند . و ذهن باره که سهله
نمی باشد . و شارع ماذن من می خواهی اینها پیشتر بقی
فیک و سعدیه . که این را ندانست آرد و که را بدلز
از آغاز کند .

مکالمہ

فلم رؤى كاغذ گذاشتم كابن سطوره را مهوبسم در عالم جهان رفقي
واعقبت بعى سکرایه السکایین هم فلم رؤى، انواح گذاشته
كه بهزاد ازمن به کفاي سادر بیشود . زند یاریها
آن روز نامه احسان من ملت كشند . چرا كه اهلنا و المشرب
نمیگذرند . در هر عمل خواه قول خواه فعل متفوق بيش
خداوند و مالک يوم دین است . کنایات هم در نظر آردودهير
غريب متن نلاحظ است آنچه از قوله نم درآید . دستیت همشول است

اصفهانی در المحسن مقدس الحادیه طالب محترم علم و دینه شهداده او کاهه .

بعد از خطيه و نعمت . سخنات گذشتند انسان آشیانه آشیده لاست یعنی اگر انسان بخواهد آشیده خود را بخورد بواسطه یام گذشته بتواند درک آن کند ، دو گال در شخص انسان هست که بواسطه آن راه جازوا از برگستان فرق می‌دهد و چاره از راه می‌نامد ، و بواسطه قوه فرات است که شرط اعظم آن سپاه است در میان طوایف و ملل مختلفه است انسان درجه کمال می‌رسد ، و بعد تاریخ عادات اقوام و ملل را با یکدیگر موازه می‌کند ، که ننان ملت هنلایان پدری فیل گرفتار ظلم و استبداد و فقر و غافه بودند و باهم شفای داشتند . و روایی آنها بر شوه گرفتن و فرار و جیلو اموال زیرستان پیرداختند ما اخراج عالم نورانی منزه و مطہت شدند ، و کسی که عالم بعلم تاریخ شد آن وقت می‌فهمد که آن مجهر آن قوم نزدی شد و این ملتهم دوی داده . هلا در آنجا همان حکمیتی از مشروطت افشا ند . و پس از آن تحریم سر از خالک بدر آورده و دیگران آنرا حفظ کردند تا شجره طبیعت عدالت شده و اشجار خوبی خوف و حشت را برور در زیر سایه خود خشک و نابود کردند . اینجا هم هانطور پیش آمد . مثلاً تاریخ فرانسه را هر کس ملاحظه کند می‌بیند غالب اوضاع آنجا مشابه حال بایوده . و تاریخ همین دو ساله روسیه را مگر که بینندگان کمال شیاهت را با وضع حالتی مادی شده منتهاشد و استعداد آن ملت بیشتر از باشند و سکون نداشت و قتل و خسارت آنها زیاد شدند . و چون در ایران معتقدین ضعیف تر از ملت بودند آن طوری که باید خونریزی نشود . مبنوانیم بگوییم که دو مای روسیه و شوروی ملی ایران بتشابه دو تساخه تازه روئیده و دونهال نورستند که از زمین عدالت و مشروطت سر بر آورده اند . بادهای مختلف همه روزه بدانها بیو زدند . و همین اوقات جواب تبریک نایه شورای ملی را تلگراف آغاز داشته و گفتند اند . که ما هر دو دونهال تازه هستیم که در هوای حریت و مسوات قد بر افراد خود ایم و اینکه این بندم اتصال افراد میزدم و باشما برادران ایهان و وطنی خود غرض میکنم مدرسه اکابر لازم است بجهة این است که اولهای اطفال ما این ترقی و تزریک ملل مطلع شوند و اطفالی خود را بکتاب و مدارس پرورستند که بوضع زبان تربیت نوین برقی هر وقت اقولا ده کروزن مردم در بملکت ما با

نظر به بالا کردم دیدم جمله چشم من بخط مرجبه هلالی بوشه شده (دارالدورای بیل ایران) نظر بر زمین افق کنندم دیدم همه بسبیط خاک ایران بر است از خلط و تنوش جلی که آن خلط و تناقض و تقابل و نسخ و غباری لحظ مشروطت و آنکار میکند ، هذا بشاری قوت قلب حاصله از این ناظر یک مشت بسیله آن دبو زده عقب راندم و آیه (پریدون لبکو شور آن دبو هوشیار آنها) را خواندم آنکار دجوغی کل جریده و ساحب امیگز خوشیان اسر اقبل کرده دفعه این دبو هوشیار را از او خواسم ، لو هم از برادرش عنزه ایل خواهی شد ، حضرت عنزه ایل و داده داده که این چندروزه میزد و دی بافن مجلس شورای ملی ایران . و باس خدی ایل ای و زمین و آسمان جان این دبو خیث را قبض کرده باشند . فولادی قانون اساسی چنان بر سرخ او بکوید که ایران و این ایلان را از شر او الی البدآسوده کند ، و این انتظمندی خوبی فرنگی سانسور والزمه عده این خالکبراندزد [ولوکر مالش کون] بل فرانی را که خدا در قرآن مجید بدان قسم خورد و همتوان اسری سلاسل و اغلال یک اداره مستبده کرد ، و مهند بقیود افقار و میزی مسقیدین و ظالمین غود ، خداوند اعصاب افعال محروم را در انسان آزاد آفریده ، و آلت دروغ و همت و زیلو سرت و غیره را در پسر که مکف و فاعل شنوار است گذاشته و فقط حدود ته زیرات و بجزایت دینی و عقاب اخروی برای هر علی پس از ایشان قرار نداش ، ولی هیچ ملک و فرشته را هم نمکانیه که پیش از وقت اعمال صادر از انسان را تخصی کند و هر کدام منکر است آن عضور را از کار بیندازد آچه و سد بموک بینود شهاطین ، همچیزی قلم ، این آلات عدل و حق اعظم که هم شهادت افایدش مثل سایر آلات بشخص واحد راجح است بلکه ضارع عدل و آسایش یک کشور است می‌باشد . بمحیوس جاه زمین بفتح النصر هاشد ، و لشکر ظلم شریمه هرات معلوف و آداب را بروی تشکان اردوی ملت مظلوم بیندازد ، حاشا کلاغیرت ملت مشروطت خواه جمع این عذبات را دفعه خواهد کرد ، و دست غبی کار خود را در سعادت و آزادی ایران خواهد غود [آنچن نزد ایل الذکر و آن لخافضون]

جهیز دختران زشت بد سها میرسد که بواسطه جهیز و شرود آنرا خواستگار شویند . به پیشنهاد ناجه درجه قانون مصروفات و قواعد مشروطت در آنها جایی بوده بازها عرض کردام و شنبدها باید حکمکار باعفای تمام حکمکاری علم قانون و شرایطی محکمکم نزدیک از قانون و شرع محمدی صفت داشت ولی انقلاب زمان وجود و استبداد بدینجا نهاده مارابی قانون نزدیک از تمام ملل کرد . (بقبه دارد)

چند پژوهش

بعد از چندین سال مسافرت هندوستان و دیدن ایلان و اوتاد و مهارت در کمپها و لبها و سهمها احمدله به فخریه بزرگی نائل شدم . و آن دوای ترک تریاک است اگر این دوا را در هر یک از مالک خارجه کسی کشف میگرد تا خارصاً صاحب امیاز میشد . اثباتات می گرفت . در همه روز نامه‌ها نامش بزرگی درج میشد اما جکنم که در ایران قدردان نیست ! ۱۱

عادت طبیعت مأموری است هر یک کسی بکاری عادت کرد دیگر باین آسایشها نمیتواند ترک کند . علاج منحصر باین انت شکه بر قریب مخصوصی بعور زمان کم کند تا وقتیکه بگذش از سرمش بینند .

حالا من شیوه برادران مسلمان غبور تریاک خود اعلان میگنم ، که ترک تریاک ممکن است باینکه لولا در امر ترک جازم و مصمم باشند ، ثانیاً مثلاً یک نفر که روزی دو متنقال تریاک بمحضه روزی یک گندم از تریاک کم کرده دو گشتم مرغین بجای آن زیاد کند . و گذشکه دو مقال تریاک می کشد روزی یک نخود کم کرده دو نخود حشیش اضافه نماید و همینطور مداومت کند تا وقتیکه دو متنقال تریاک خوردگی به چهار مقال مرغین و ده مقال تریاک کشیدن به بیست متنقال حشیش برسد . بعد از آن تبدیل خوردن مرغین به آبندزادلا مرغین و بتبدیل حشیش بخوردن دوچه وحدت بسیار آسان است . برداران غبور تریاک من در دور یکه خد اکثاراً این طور آسان کرده چرا خودتان را از زحمت حرفاًی بخت مردم و تلف کردن این همه مال و وقت همراهاند . ترک عادت در دور یکه باین قسم بشود و موجب مرض نیست و کار بچی آسانی است .

و همیشه بزرگان و متشخصین هم که بخواهند عادت

شند آنوقت ما جزو مال مقدمه محسوب میشون . و من احکام الهیه و کتب شرعیه را می فهمم . و میتوانم بگویم که ایوب ترقی و سعادت بروی ما باز شده . پس علم لازم دریم و باید ناسواد شویم . اگر بگویید که در این باب خبری از مخصوص بگوییم بگنیم فرمایش حضرت امیر مومنان علیم که بحضرت حسن مجتبی علی فرمودند (انظر فی آثار الماضین الى آخر) یعنی ای بر عزیزم در تو اینچه گذشتگان نظر کن . هنوز است که این خطاب فقط بحضرت مجتبی علی نیست . و خطاباتی که از مصدر قریب مخصوصین صلاة الله عليهم اچیزی صادر میشود عمومی است . یعنی ای مسلمان بروید آنرا گذشتگان مثل شوش و همدان و غارس و پیشتوون و طاق بسطام و غیره را به پیش تا چشمید که سلطه های دولت ما قدمی است و تمام علوم حالبه را داشته ایم اگر بگویند مجتبی دلیل ؟ جواب میدهم که در دو هزار و چهار سال قبل اگر علم حجر اتفاق نداشتیم نمیگن بیود ستونهای مرتفع تحت جشید را بروی هم سوار گئیم . و فقط شک های بدان عالمت را با هم متصول نهادیم ، بازی از مطاب خارج اشیم اگر درین ما باسوادی هم پیدا شود کتاب روز حزمه یا حسین گرد و چهار درویش را بخواهد . امیدوارم طلاق کرام هی فرموده این قبیل کتب را از قهوه خانها بتصایع مدققاًه خارج کنند . و حکم حکم امیر مومنان علی نظر مردم را بتواریخ گذشتگان و آباد عظام بخود معرف نمایند . تأثیرات و شرافت مل خواش را بدانند که این حلاک و آب چندین هزار سال مهد عدالت و مساوات بود . اگر عدالت نداشند و یعنی این حربت و اخوت رفشار نمی کردند همای بنت بهمن که بیک ارملک های ایران است مالک بدان وست را میتوانست حفظ کند .

لک حکایق از عهد همین ها عرض کنم تا بدآیند در آن زمان هم قانون مشروطت بوده . در آن عصر مرسوم بوده که در هر سال یک روز چشم حسن فروشی درین ملت ایران متفق بیشده و دختران صاحب حسن را جوانان متغول بنکاح جود در میاوردند و هر یه را که بدانها بروند بوجب قانون آن زمان مصدقی اعانه میریختند . و آن وجوه بحروف

مرابض خانه را خرج مابسکنی . حالا به پنهان این پیر
حلف ارشد باقوت علم چه کرد ماه اول بسکنی از
مرابصها و ایک کرد . ماه دوم دو تا . ماه سوم سه تا .
ماه چهارم چهار تا . و همین طور تا حالا که عده مریضها
به بیشتر رسیده . و کمک بخشن نمایر آن پنهان خود را
بنج ماه دیگر از همان خواهد داشت . پس به پنهان که
با زیر چطور مبتعد عادت داشت سرمه کش و همچو
آندخت حال مریض خانه که پیازاده مریض نادت داشت
بدون اینکه مأمور شو شو عادت او سرش افتاده چرا؟
برای اینکه آنهم جزو عالم کبیر است و مثل انسان که
علم سفیر است میشود عادت را از سرش آنداخت .
(دخو)

حروف گفتی

ای کایاکه لخت چگر بیچارگان بیخوبید . و بخون
بد مظلومان من آشایید . و آه جانوز بیوه زنان و پیشان
و اقمه بساط عیش خود فرار بینهید . و نوع خود را
گوستند قربانی خوش بینهید . بهوش آیینه دوان الام را
مشایه روزگر گذشتند نشایید . و از این مسنه هم غافل
میانهید که آن سردم آن آدمهای سابق نیستند . در این
اواخر هم آنچه دست و باکرید و بدشائیں الجبل سارا
فریب دادید گذشت . پیش از این ما رازهت مدحید
و آهن سردم کویید . یجهه سرگردان بیانه شد . و بان
در رآن دور مزبید . شب زنده دارنشوید . و الجهن
منخد مکنید . بارقی آشکلی شایید . بولهای خود را بخت
پر اپر تجوی مدهید . حکای بجهن خواجه نسب آنچه
رضه نیز بله بشود . و هر چه بدوید عقب می افتد .
آنچه از پر راستاد دارید و بکار بپرید بی غرس ماند .
زیرا که حریف پر زور است و از همان درعی روید
و از این نوب رهبرها نبی ترسد . جراغ اینهی است
که نورش تمام تلاشکت را فرا گرفت و هیچ یادی آرا
خداوش نهیکنند . خوبست از خ شهطان باین آید
بیله شوید باهم دام بر ریم .

جند هزار سال و مددی از جنس شاه . بر کورها مردم
مظلوم تاختند . و عرض و ناموس و مال و جان همراه اسراف
شواب خوبیش حکرید . اینکه بروزگر بخلاف سابق

از سردم بیندازند همین طور میگشتند مثلاً بینهید و افأ
ناعر خوب گفته است که عقل و دولت قرن یکدیگر است
مثلاً و فقه بزرگان ما همکر میگشتند که مردم فایند و
استقطام مان گندم خود را نهارند و وعده همه صرعی
را باید به زرایت گندم صرف کنند و خودش هبته
گرسه باشد بینهید چه میگشتند .
روز اول سال نزدرا با گندم خالص می بینند . روز
دوم در مرخوار بیشین . تامه . جو . سیاه دامه
شکاره . بونجه . شن . مثلاً مختصر عرض گنم ،
کلوخ ، چارکه ، گلوکه دشت مقسالی میزند ،
علوم امت در بیک خروار گندم که حد من است یاک من
لذ این چوها هبیج علوم نمیتوان ، روز دوم دومن
میزند ، روز سوم سه من . و بندار حد روز که
نه ماورده روز بندور حد من گندم سه من تامه .
جو . سیاه دامه . شکاره . بکه . بونجه . شن .
شده است در سرور یکه هیچکس مانند نشده و عادت نک
گندم خوردن هم از سردم اتفاچه است .
و اقاما که عقل و دولت قرن یکدیگر است .
بر اینان غبور تبلکی من ایته مبدانید که انسان عالم
صفرات و مشیمات هم بعلم کبیردارد یعنی همه هر چو
که برای انسان دست بینده تکن است برای جوانان .
درخت . سگ . کلوخ . در . دیوار . کوه . دیبا
هم اضافه بینهید و هر سرچ هم برای اینهاست بینهید
برای انسان هم دست بینده چرا که انسان عالم میزند است
و آنها جزو علم کنید . مثلاً این را بخواهیم یکویم
همان طور که ممکن است هادی را از سردم آنداخت
هان طور هم میگذیم این عادت از این سرمه سگ و کلوخ و
و آجر آنداخت چرا که میان عالم صیر و عالم کبیر مثابت
نمی است . پس چه انسانی بند که از سگ و کلوخ هم
نمی بندند .

مشلاً بیک مرینه خانه حاجی شیخ هادی مجید مرحوم
ساخت موتوهانی هم برای آن میان حکرید که همیشه
بیزاده خر مریض در آنها باشند . تا حاجی شیخ هادی
چیات داشت مرابض خانه بیازده خر مریض پادت حکرید
هیله که حاجی شیخ هادی مرحوم شد طلاق مدرسه
به سوارشندن گفتند ماقنی نورا آنها مبدانم حسته موتوهان

که همه در اصل شایستگی داشتند و حفظ حقوق خود را از فرایش عده نهادند. بهر آن است که از حق بسیارهای سخنی دست یافته و پیش رو طبیت تر داشتند، و خود را این از این مردود ملت مکنند. ک صرفه تمیز برده و آخر الامر بجهتی میروید که هر کسی از اداخت.

* تبریز و تسبیت پیار مادران شهادت اذربایجان که ای مادران خواهران داغ دیده ای پدران پسر کشته ای نازم عروسانیکه شوهران شهارا در مقابل بشستان بخون کشیدند. ای اطفال مخصوص که پدران شما را در هذله قاتان سر بریدند. نهادت اوت پیشقدم نیست. و کسان شما پیروان و شهبان آزادند. و سنت دینی ای ابتلاء عیشه بر آزاد مردان شک بود. و زندگی پیش رف همواره دو چشم حریت طلبان شک مددود. ضجه مکنند. ماله مکنند. چهار محشیه، گرسنگیه، بگذاشید آن نفس طشنه. و ارواح راهبه مرتبه تا پیشکار قدس آسوده برند: و در عکمه بزرگ عدالت کلیه الی احالم اموریت خود را ای الم و رفع الظماء صنعت. بروید ای ارواح طیه. بروید ای اجساد طاهر. بروید آنچه که قطعه های محظوظ بیرون نهاد. بروید آنها ک شلهمی ارواح عوریتند. بر زید بروید که هر قله اخراج قیز دیر باز زود دسته ای دنسال میزند. تسلیت پل زمانه دکان شما با ما. شتریب بحکم قوه انتقام خداوند فهصار. که بدست الطیعتیت. قدوس: همین محمد علی شاه اسرا بنشود اعقلب شایسته ایلک پسر و جهستان را در سر دارستونه دید. و زوح خیث اورانیز. در اعراف خلاط و شداد ای اتفاق حق شیخ شما خواهند گذشتند و سهم الدین: ملکویه ای منصب یعنیانون.

﴿ اخطار ﴾

این جزیه ناقابل (چنانکه در ایران میمون است روزانه ها و جراید را پیشون اینست که بخواهد یا اعلام کند به منزله مردم مهربانند). بر ای هیچ کس پدرخانه ای اعدی فرستاده بخشود و متوجه اطلاع در جامعه عوی و کوچه و لیز از هژوشن ویسد. و هر کس پیشوای ای ایلکه مایل باشد بگشایانه تربیت (چنان ناصری فرب دمسماره) اطلاع دهد.

و میتوان تنبیه کرد و آنها در شهادت کرده که حقوق خواهان را حفظ نمایند. و اگذارند فعال مایهای باید و حقوقی خواهی کشند. دو که هبته بیک پایه نی کردد. و آشناه هواهه بکم چو گردش تی کند تا پل بک دوز هم گذاریوت بدیانخانه می اند و ای الدین مظلوم قبول ظلم نمی نماید. ولایت نایاب غیر پیشنهادیم که شیوهای ایزه و احرکن می کنند. و دوغ را از دواشب نیز غذه بود همکریم ولی ایلک دانیم که آنچه من گذاند خوبت است خلاص آپرده. جراحتی میم را در رها کرد از براهه همروید. و کنی مقصود را گذانه بطریز کشان خواجهه علیس ایلدن. آخر شمشاعم اهل آن محله ایمید. و دران تملک اهل و عمال دارید. اگر بر خود رحم نمی کنید بر ایسی خوش رحم نمایند. مگر بکبیر و جلال استقدام بشنید. و فرزندان آن ای خاص را که امثال شما بودند نمی پنند. خسنه زانه بانها چه گزند و مجده روز شباشان شناسیده. خود عان که هر آقان را پیشنهاد، و از او مصالحتان آگاهید. مگر آیا و ایجاد نایابه بخود که با شاه بایلوذه نمی خوردند. و از کبر و شکوت به کرسی فلک را نیز با خود نمی گذانید بلای از مطلب دور افقاریم. شرطی بود ایران بجهة شهاده ای از ازم امور است. زیرا که خداوند بخوز بیست ولی دو و نیم را خوب بهم نیفت نمی کند. و خر را از بیل می گذراند. اگر اینست مالی و نجاتی در این نمایه کشند میدانندند همان آتش بود و همان کله. و آنچه بیناد تر و خشک این خلاص را می سوخت. آیا فراموش کرده اید که تا دیروز دارای مال و جان نبودید؟ آیا بخاطر ندارید که وقت سردن هنوز بجان ندارد و لرمه ای را از ایشان و تر که بی هبته بخود دند؟ آیا از نظر قلا می شد که موجهای دریای استبداد هم را بیدون است غرق و هلاک بمنکرد؟ آیا بساد ندارید که در این بحر ملاطیم مثل شاهان آنکه و ما کول بیکبکر بودند و مر که قوی تر بود ضعیف تر را بخورد؟ در این مدت میانی هیچ سرو کار شاید بدو سه نفر بینتو بخود که آتش را گاهی همیزی بر شود. و تی بر پیشنهاد فرب میخانید؟ و بر خود دایار پیکرید. ولی الحال با تیام ملت مارفند